

melse, som var vedtaget her i dette høje Ting, var blevet gennemført, vilde adskillige af de Ulykker, som nu er sket, have været afværget. Det er i hvert Fald min Overbevisning efter det Kendskab, jeg har til Forholdene i Kalundborg, at hvis det ikke havde været tilladt Bankdirektører at have Sæde i Bestyrelsen for Selskaber, som Banken financierer, vilde vi aldrig være kommet saa langt ud, som Tilfældet blev. Jeg mener derfor, at denne Bestemmelse er en af dem, som maa tages op, naar Bankloven skal til Revision.

Personlig har jeg gentagne Gange slaaet til Lyd for Oprettelsen af en Krisefond, fælles for alle Banker, som en sidste Supplerings til Sikkerhed for Sparerne. Det er min Tro, at man ikke kommer udenom en saadan Krisefond, hvis man vil sikre Sparerne fuldt ud og ikke vil gribe for stærkt ind i Bankernes Dispositionsret og Selvstyre eller paalægge de enkelte Banker for store Byrder. Det er nemlig min Opfattelse, at man gennem en saadan fælles Krisefond kan skaane Bankerne noget for Indgrib og Foranstaltninger, som kan lægge Hindringer i Vejen for deres Dispositioner. Jeg har i øvrigt gentagne Gange tidligere udtalt mig om dette Spørgsmaal, og det er ikke nødvendigt, jeg uddyber det nærmere her, men jeg mener, at naar Bankloven skal frem til Revision, maa dette Spørgsmaal tages op.

Med disse Bemærkninger har jeg villet pege paa, at der i Fremtiden bør skaffes fuld Sikkerhed for Sparerne, og at denne Opgave bør paahvile Bankerne selv. Indenfor Provisbankerne er der ofte blevet forhandlet om Oprettelsen af en Garantifond, men uden Resultat; jeg tror, det vilde være klogt, om Bankerne nu naaede et positivt Resultat i saa Henseende. I 15 Aar er der blevet forhandlet indenfor Provisbankerne om denne Sag, men hvis de selv ønsker at ordne deres Forhold overfor Sparerne, vilde det sikkert være heldigt, om de nu benyttede Sommeren til at skabe effektiv Sikkerhed for deres Sparere.

Det vilde sikkert være rigtigt allerede nu at slaa fast baade overfor Sparerne og overfor Bankerne selv, at det, der sker, hvis det foreliggende Lovforslag vedtages, ikke maa opfattes som et Præcedens for Fremtiden, heri er jeg ganske enig med den højtærede Handelsminister. Man bør ikke føle sig overbevist om, at Staten, hvis der skulde ske Tab indenfor Bankerne i Fremtiden, vil sikre Indskyderne deres Penge. Naar vort Parti er villigt til at yde en Haandsrækning til de Sparere, som omhandles i Lovforslaget, er det, fordi vi finder,

at de i Øjeblikket har Krav paa en vis Imødekommenhed. Den Ordning, det har været nødvendigt at træffe for Landmandsbankens Vedkommende, er ikke i og for sig truffet af Hensyn til Sparerne, men af Hensyn til vor Stilling overfor Udlandet og af Hensyn til vort Erhvervsliv. Men havde man overladt Landmandsbanken til sin Skæbne, i Lighed med de hernævnte Banker, vilde Resultatet være blevet, at Sparerne i Landmandsbanken og dens Filialer havde lidt et betydeligt Tab. Landmandsbanken har en stor Række Filialer ud over Landet; den optog i de sidste Aar forskellige Provisbanker. I Svendborg optog den kort før sit Sammenbrud Svendborg Handels- og Landbrugsbank som Filial, og af Bilagene til Forslaget om Landmandsbankens Rekonstruktion ser man, at der er afskrevet 5 Mill. Kr. paa denne Filial, altsaa Sparerne i denne Bank i Svendborg blev sikret ved, at Staten har overtaget Garanti for Landmandsbanken.

Allerede som Følge heraf mener vi, der kan være Grund til at træde hjælpende til overfor de Sparere, som har tabt Penge i disse Banker. Selv om de Foranstaltninger, der blev truffet med Hensyn til Landmandsbanken, i og for sig ikke har taget Sigte derpaa, blev Resultatet en Støtte til Sparerne i Landmandsbanken, og Sparerne i Provisbanker vil derfor vanskeligt kunne forstaa, at man afviser deres Krav. Men den vigtigste Grund til, at vi ønsker Lovforslaget gennemført, er Ønsket om ikke at svække Sparsommeligheds- og Opsparingslysten i vort Folk; den vilde lide et Knæk, hvis de opsparede Kapitaler gik tabt. Man hører jævnligere og jævnligere dette: Hellere bruge sine Penge end tabe dem i en Bank, og alle er sikkert enige om, at det er yderst uheldigt. Indskyderne i vore Pengeinstitutter er ikke altid de Folk, der tjener mest, og Opsparingen er meget ofte Udtryk ikke alene for Overflod, men tillige for Afsavn, som de paagældende har underkastet sig for at sikre deres egen og deres Families Fremtid, medens andre, der er lige saa godt stillede, bruger deres Indtægter og lader Samfundet sørge for dem, naar de bliver ældre. Naar vi derfor lovgiver for de socialt daarligt stillede, bør vi ikke glemme de mange, der ved Opsparing og Afsavn sikrer sig selv. Samfundet bør efter Evne støtte disse Opsparingsbestrebelse, og dette Lovforslags Hovedopgave maa være at støtte disse Sparere, som betragter en saadan Haandsrækning ikke alene som en økonomisk Støtte, men tillige som en Paaskøn-